

№ 12 (99)
10 НОЯБРИ СОЛИ 2017

Огози нашр 18 декабри соли 2009

Иттифоқ аст он, ки ҳар душворро осон кунад,
Варна аз тадбири як нохун гиреҳ натвон кушод.

ҲОМЗИ ОМЎЗГОР

НАШРИЯИ КУМИТАИ ИТТИФОҚИ КАСАБАИ КОРМАНДОНИ МАОРИФ ВА ИЛМИ ҶУМҲУРИИ ТОҶИКИСТОН

**ТАСДИҚИ НИШОНАИ 25-СОЛАГИИ
ИҶЛОСИЯИ XVI ШҶРОИ ОЛИИ
ҶУМҲУРИИ ТОҶИКИСТОН**

Аз ҷониби Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ - Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон, мухтарам Эмомалӣ Раҳмон нишонаи 25-солагии Иҷлосияи XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон тасдиқ карда шуд.

Нишонаи мазкур ба таври васеъ метавонад ҳамчун рамзи 25-солагии Иҷлосияи XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон истифода гардад.

Барои корбарӣ ва мавриди истифода қарор додан ба вазорату кумитаҳо, идораҳо, ширкату иттиҳодияҳо, корхонаҳо, бонкҳои саҳомӣ, рӯзномаҳои расмӣ, ташкилоту муассисаҳо, ҷамъиятҳо, иттифокҳо, мактабҳои олии, марказҳои татбиқи лоиҳаҳои инвестиционӣ, мақомоти иҷроияи ҳокимияти давлатӣ ва маҳаллӣ пешниҳод мегардад.

**16 НОЯБР - Рӯзи Президенти
ҶУМҲУРИИ ТОҶИКИСТОН**

ЭЙ ТОҶИ ТОҶИКОНИ МО

ВАҚТЕ КИ ЭМОМАЛӢ РАҲМОН БА МАЙДОН ВОРИД МЕШАВАНД

*Эй сарвари сарбони мо, Эмомалӣ Раҳмони мо,
Исмоили даврони мо, Эмомалӣ Раҳмони мо.*

*Чун ҷонфидою ҷонсипар ту зинда кардӣ аз дигар
Исмоили Сомони мо, Эмомалӣ Раҳмони мо.*

*Шуд Тоҷикистон шухравар бо номи ту дар баҳру бар,
Эй тоҷи тоҷикони мо, Эмомалӣ Раҳмони мо.*

*Доранд бо меҳру вафо баҳши ту андар каф дуо
Пирону аҷдодони мо, Эмомалӣ Раҳмони мо.*

*Эй Тоҷикистон, тоҷи ту хуршед дар меъроҷи ту,
Эй нури меҳристонӣ мо, Эмомалӣ Раҳмони мо.*

*Бо некият мондӣ нишон дар қомуси давру замон,
Бо номи фарзандони мо, Эмомалӣ Раҳмони мо.*

*Ҷамъ оваридӣ аз ҷаҳон тухми пареши тоҷикон,
Шуд зинда аз нав ҷони мо, Эмомалӣ Раҳмони мо.*

Ҳақназар ҒОИБ

ТАҶАССУМГАРИ МАНФИАТҶОИ МИЛЛӢ

Паёми телевизионии Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон, Пешвои миллат, мухтарам Эмомалӣ Раҳмон ба муносибати Рӯзи Конститутсия

06.11.2017, шаҳри Душанбе

Ҳамватанони азиз!

Дар таърихи навини мардуми мо қабули Конститутсияи давлати соҳибистиклоламон яке аз рӯйдодҳои муҳимтарини сарнавиштсоз буда, ин санаи муборақ ҳар сол бо рӯҳбаландии хоса таҷлил мегардад.

6 ноябри соли 1994 дар давраи ниҳоят ҳассоси сиёсӣ ва иҷтимоӣ, дар замон, ки ханӯз оташи ҷанги шаҳрвандӣ аланга мезад, аз ҷониби мардуми тамаддунсози мо бо дарки масъулияти бузург таваҷҷуҳи раёйпурсии умумихалқӣ қонуни асосии давлат - Конститутсияи Ҷумҳурии Тоҷикистон қабул карда шуд.

Бисту се соли амали Конститутсияи собит сохт, ки халқи тамаддунсозу фарҳангӣ ва ободгари мо он замон тавонист санаде қабул намояд, ки дар ҳақиқат таҷассумгари манфиатҳои миллӣ буда, рушди бонизомии давлат ва ҳаёти осудаи ҷомеаро таъмин менамояд.

Гузашти солҳо дурустии роҳи интихоббардаи моро, ки бо майлу иродаи мардуми кишвар дар Конститутсия дарҷ гардидааст, нишон медиҳад.

Ба муносибати ин рӯзи муборақ кулли сокинони кишварро табрик гуфта, ба ҳонадони ҳар яке шумо хушбахтиву осоиш ва ба Тоҷикистони азизамон суботи пешравии бузургро орзу менамоям.

Имсол рӯзи Конститутсия дар арафаи 25-умин солгарди Иҷлосияи таърихи 16-уми Шӯрои Олии ҷашн гирифта мешавад.

Ин ду санаи таърихӣ бо ҳам робитаи бевосита доранд.

Зеро маҳз дар ҳамин иҷлосия роҳи ояндаи рушди давлати тоҷикон - эъморӣ давлати демократӣ, ҳуқуқбунёд, дунявӣ ва иҷтимоӣ эълон гардид, ки он барои таҳияи Конститутсияи нав заминаи бунёдӣ гардид.

Бо қабули Конститутсияи халқи Тоҷикистон ба ҷонибдорӣ давлате раёй дод ва онро

ҳамчун ояндаи худ интихоб кард, ки дар ин давлат волеияти қонун ҳукумрон буда, ҳамаи арқони давлатдорӣ аз ҳуқуқ сарчашма мегиранд.

Баъд аз қабули Конститутсия дар кишвар ислоҳоти бунёдӣ-фароғири сиёсӣ ҳуқуқӣ ва иқтисодӣ иҷтимоӣ оғоз шуда, тамоми соҳаҳои ҳаёти ҷомеа ва давлатро ба танзим даровард ва барои суботи конститусионӣ заминаи мустақим фароҳам овард.

Конститутсия, ки метавон онро шиносномаи давлат ва бахтномаи миллат номид, бори

нахуст Тоҷикистонро ба ҷаҳониён чун давлати соҳибистиқдор, демократӣ, ҳуқуқбунёд ва дунявӣ муаррифӣ намуд, забони тоҷикиро ҳамчун забони давлатӣ эълон ва рамзҳои давлатии мамлакатро муайян кард, ҳуқуқу озолии инсон ва шаҳрвандро арзиши олии ва халқро баёнгарӣ соҳибистиқдорӣ ва сарчашмаи ягонаи ҳокимияти давлатӣ эътироф намуд.

Дар ин санади сарнавиштсоз бори нахуст ҳокимияти давлатӣ ба шоҳаҳои қонунгузор, судӣ ва иҷроия таҷзия гардида, эътибори олии доштани меъёрҳои Конститутсия ва амали мустақими онҳо қафолат дода шуд, дар асоси он парламенти касбии доимамалқунанда таъсис ёфт, фаъолияти озодаи иқтисодӣ, соҳибкорӣ, баробарҳуқуқӣ ва хифзи ҳуқуқии ҳамаи шаклҳои моликият эълон гардид.

Бо вучуди он, ки Конститутсия дар давраи ниҳоят душвори таърихӣ қабул гардид, аз ҷониби сомонҳои бонуфуз ва қоршиносони ҷаҳон дар қатори бехтарин конститутсияҳо шинохта шуд.

Қобили зикри маҳсус аст, ки тамоми дастовардҳои ноилшудаи Тоҷикистони соҳибистиқдор бевосита ё бавосита бо қабули Конститутсияи вобастагӣ доранд.

Зеро таъмини ҳуқуқу озодаи инсон ва шаҳрванд, рушди бомароми иқтисодӣ, дигаргуноҳии бунёдӣ дар ҳамаи самтҳои

ҳаёти ҷомеа, паст кардани сатҳи камбизоатӣ, рушди илму маориф, тандурустиву фарҳанг ва соҳаву бахшҳои дигар аз қафолатҳои конститусионӣ сарчашма мегиранд.

Ҳамватанони гиромӣ!

Бунёди давлати ҳуқуқбунёд ҳар яке моро вазиқдор месозад, ки риояи ҳатмии қонун, пеш аз ҳама, меъёрҳои Конститутсияи давлатамонро таъмин намоем, зеро риояи иҷроии қонун, яъне волеияти қонун, шартӣ муҳимтарини эъморӣ ҷомеаи навин ба шумор меравад.

Ҳотирнишон месозам, ки эҳтиром ба Конститутсия ва қонун - эҳтиром ба ҳуқуқҳои худ ва дигарон мебошад.

Бо шукргузори аз фазаи сулҳу оромӣ, озодаи демократӣ, суботи сиёсӣ ва ваҳдати миллӣ мо бояд тамоми кӯшиши худро ба он равона созем, ки Тоҷикистони азизамонро ба як кишвари пешрафта мубаддал сохта, ба наслҳои оянда як мулкӣ ободро ба мерос гузорем.

Бори дигар ҳамаи шумо - ҳамватанони азизро ба ифтихори Рӯзи Конститутсияи самимона табрик гуфта, ба хурду бузурги кишвар саломативу сарбаландӣ ва пирузиву ҳонаободӣ орзу менамоям.

President.tj

КОНСТИТУТСИЯ- КАФИЛИ ҲУҚУҚУ

ОЗОДИҶО ВА ИФОДАГАРИ АЗМУ ИРОДАИ ХАЛҚ

Конститутсия - қонуни асосии давлат буда, соҳти давлат ва рушди ҷомеаро муайян ва танзим менамояд. Бехуда Конститутсияро мардум бо ифтихору эътимод «Маромномаи миллат», «Раҳномаи давлат», «Эътимодномаи ҳуқуқу озодаи баробарҳуқуқии халқ», «Шаҳномаи тоҷу тахт», «Шиносномаи давлат»-у «Бахтномаи миллат» нагуфтаанд. Конститутсия - қуввати дил, тавоноӣ, боварӣ, эътиқод ва мушқилкушоӣ ҳар фарди ҷомеа аст.

Тавре аз таърих оғаҳӣ дорем, нахустин Маншури ҷаҳонии ҳуқуқи башар, яъне Эълумияи ҳуқуқи башар аз ҷониби шоху Куруши Кабир - асосгузори давлати Ҳахоманишиён дар соли 538 пеш аз милод эълон шудааст. Эълумияи мазкур ба забони ақдаи таҳияи шуда, бинобар сабаби дар шакли гилнавишти цилиндронанд мураттаб гардидаш, дар таърих бо номи «Силиндри Куруш» низ ёдовар мешавад.

Эълумияи Куруши Кабир на ин ки яке аз манбаъҳои муқаддаси давлати Ҳахоманишиён, балки муҳимтарин сарчашмаи таърихӣ оид ба ҳуқуқи инсон дар масъалаҳои озодаи эътиқод, зисту зиндагонӣ, меҳнату фаъолият, интихоби манзилу моликият ва амсоли инҳо мебошад, ки то имрӯз меъёрҳои худро гум накардаанд.

Соли 1969-и милодӣ, яъне пас аз 2507 сол аз эълумии Эълумияи ҳуқуқи башар намоёндагонии кишварҳои гуногун хангоми зиёрати оромгоҳи Куруш аз ӯ ба унвони нахустин паягузори ҳуқуқи башар ва озодаи инсон таҷлил қарданд. Дар давоми зиёда аз дуоним ҳазорсола меъёрҳои муайяннамудаи Куруши Кабир моҳияти худро гум накарда, муҳимтарин нишондодҳои он дар санадҳои байналмилалӣ, аз ҷумла, дар

Эълумияи ҳуқуқи башар, ки 10-уми декабри соли 1948 қабул гардидааст, истифода қарда шудаанд.

Дар салсолаи охир зуҳури Конститутсияи нахустини рӯйи оламро ба кишвари Амрико нисбат медиҳанд. Бори аввал соли 1778 дар Амрико нахустин Конститутсия таҳия гардид, ки ба таври расмӣ он аз соли 1791 мавриди амал қарор дода шудааст. Баъдтар дар Фаронса, Австрия, Венгрия, Олмон ва дигар кишварҳои Аврупо конститутсияҳо қабул қарда шуданд. Дар собиқ ИҶШС бори аввал дар соли 1918 ва баъдан дар соли 1924 Конститутсия қабул қарда шуда буданд.

Дар даврони Тоҷикистони то соҳибистиқлолӣ солҳои 1929, 1931, 1937 ва соли 1978 Конститутсияҳо қабул шуда буданд, ки вобаста ба замон муносибатҳои муҳими ҷамъиятиро танзим менамуданд.

Дар Ҷумҳурии Тоҷикистон ханӯз то ба даст овардани истиқлолияти давлатӣ кӯшиши ҷавобгӯи талаботи замон таҳияи шудани Конститутсияи нав ба миён омада буд. 23 августи соли 1990 бо қарори Шӯрои Олии ҶШС Тоҷикистон комиссияи конститусионӣ доир ба тайёр кардани Лоихаи нави Конститутсияи Ҷумҳурии Тоҷикистон таъсис дода шуд, вале нофаҳмиву кашмакашиҳо ва ҷанги шаҳрвандӣ имкон надод, ки Конститутсияи нав қабул гардад. Маҳз бо кӯшишҳои зиёд дар масъалаи ба ҳам омадан ва ба сари қудрат овардани давлати конститусионӣ сахми Иҷлосияи 16-уми Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон, ки моҳи ноябри соли 1992 дар Қасри Арбоби Ҷуҷанд баргузор гардид, хеле бузург аст. Иҷлосияи ҳокимияти конституциониро таъсис дод ва заминаҳои воқеӣ барои таҳияи ба қабули Конститутсияи нав ба миён омад. 23 июни соли 1993 комиссияи нави қорӣ бо мақсади

қабули Конститутсияи нав таъсис дода шуд, ки раиси онро Раиси Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон Эмомалӣ Раҳмон ба уҳда дошт.

Рӯзҳои 21-22-юми апрели соли 1994 Лоихаи нави Конститутсия дар саҳифаҳои матбуоти даврӣ ва рӯзномаю маҷаллаҳо ҷоп гардид. Лоихаи мазкур пас аз 6 моҳи дар муҳокимаи умумихалқӣ қарор доштан ва пас аз тақмили ворид намудани тағйироту иловаҳо 6 ноябри соли 1994 ба таври раёйпурсии умумихалқӣ қабул қарда шуд. Конститутсияи нави Ҷумҳурии Тоҷикистон ҳамчун ҳуҷҷати муҳими сиёсӣ, таърихӣ ва ҳуқуқии кишвар, ифодагари иродаи халқ ва таҷассумгари роҳи нави таърихӣ- бунёди ҷомеаи демократии ҳуқуқбунёд, дунявӣ ва ягона мебошад.

Ҳамасола, 6-уми ноябрро ҳамчун рӯзи таърихиву фаромӯшнашаванда ва пурнишот-Рӯзи Конститутсияи Ҷумҳурии Тоҷикистон ҷашн мегирем. Ин рӯз дар таърихи соҳибистиқлолии миллии кишварамон саҳаи тозаеро дар рушду ташаккули давлати тозаистиклол ва ҳуқуқбунёд сабт намуд. Яке аз бузургтарин дастоварди соҳибистиқлолии миллии

кишвар ин қабули Конститутсияи ба таври раёйпурсии умумихалқӣ интихобнамудаи халқ мебошад, ки истиқлолияти миллии кишварро ба расмият дароварда, роҳи минбаъдаи рушду инкишофи ҷомеаи навини Тоҷикистонро муайян намуд.

Ҳадафи ниҳии Конститутсияи Ҷумҳурии Тоҷикистон бунёди давлати демократӣ, ҳуқуқбунёд, дунявӣ, иҷтимоӣ ва ягона буда, ҳамҷунин дахлнопазирии ҳуқуқу озодаи ҳаёт, кадр, номус ва дигар ҳуқуқҳои фитрии инсон қафолат дода мешаванд. Ҳадафи ниҳии Ҷумҳурии Тоҷикистон ҳамчун шакли давлатдорӣ эътирофшуда ва мутамаддини ҷаҳонӣ низ ҳамин аст.

Конститутсияи низомии ташаккули давлатро муайян кард. Идораи президентии муайяннамудаи Конститутсия ҳамчун низомии ягона ва соҳтори муайяни ҳокимияти иҷроия дар раванди сулҳу субот, ваҳдату оромӣ, қонуниятву волеияти қонун ҳисса гузошта, Тоҷикистонро дар миқёси ҷаҳон аз нигоҳи сиёсӣ ва иҷтимоӣ ва иқтисодӣ муаррифӣ намуд.

Дар Конститутсияи Ҷумҳурии Тоҷикистон таъкиди гарди-

дааст, ки инсон, ҳуқуқ ва озодаи инсон ӯ арзиши олии мебошанд. Конститутсия ҳамчун қонуни асосӣ муносибатҳои муҳимтарини ҷомеаро танзим менамояд. Риояи ва татбиқи он вазиқҳои муқаддаси тамоми қорҳои ҳокимияти давлатӣ ва шаҳрвандон аст.

Ҳамчун шаҳрванди қор-миллуқуқи ин марзу бум ифтихор аз он дорем, ки аз 100 моддаи он 34 модда ба ҳуқуқу озодаи вазиқҳои асосии инсон шаҳрванд бахшида шудааст. Яъне, аз 3 зиёдтар аз 1 ҳиссаи он ба инсон ва ҳуқуқу озодаи инсон бахшида шудааст.

Конститутсия қафолат медиҳад, ки шаҳрванд дар баробари зисту зиндагонӣ аз ҳуқуқу озодаи худ бархурдор бошад, шаҳрвандии худро танҳо дар доираи талаботи он ба роҳ монда, баробари худро дар назди қонун ва суд новобаста аз миллату наҷод, қинсу забон, эътиқоди динӣ, мавқеи сиёсӣ, ваъзи иҷтимоӣ ва молу мулк эҳсос қунад. Ҳуқуқ ба ҳаёт, манзили истикоматӣ, муқотибот, мусофирату интихоби маҳалли зист, муносибат ба дин, иштирок дар ҳаёти сиёсӣ ва идораи давлатӣ, дар маҷлиси раҳпаймоиҳои осоишта, истифодаи воситаҳои ахбор, моликияту мерос, ташкили оила, тарбияи фарзандон, интихоби касбу қор, ҳуқуқ ба манзилу истироҳат, хифзи саломатӣ, таъминоти иҷтимоӣ, таҳсил, иштирок дар ҳаёти фарҳангии ҷомеа, химояи манфиати давлат, хифзи табиат, таъмини истиқлолияти давлатӣ, амнияти шаҳрвандон ва эҳтиром ба муқаддасоту арзишҳои миллӣ ва умумибашарӣ унсурҳои мебошанд, ки Конститутсияи Тоҷикистон ба шаҳрвандон қафолат додааст.

(давомаш дар сах. 8)

Таърихи тамаддуни ба-шарӣ гувоҳ аст, ки дар давраҳои муайян, но-биғаҳое зухур мекунад, ки чун Офтоби дурахшон осмони тамаддуни инсонро нурфишонӣ ва ба пайкари миллат чони тоза бахшида, онро ба мардумони ҷаҳон муаррифӣ менамоянд. Ғайр аз ин, бо заҳматҳои сангин, худсӯзиҳо ва қаҳрамониҳои беҳамто, дар дилу дидани мардум барои ҷо-видонӣ ё худ абдан ҷо мегиранд. Ин нобиғаҳо бо ақлу хирад, донишу фазилат, заковатмандӣ, фидокорӣ ва талошҳои пешгирионаи худ ҷиҳати созандагӣ, бунёдкорӣ ва рушду нумӯи давлату миллат ва ҳатто тамоми инсоният нақши муассир мегузоранд.

Миллати тоҷик дар тӯли

мислу монанди Сарвари давлат, махсусан барои ягонагии Ватан, пойдориву бардавомии давлати Тоҷикистон қардашон бештар аз пештар дарк мешавад. Ин хизматҳои бузурги таърихӣ Чаноби Олӣ Эмомалӣ Раҳмон дар назди халқу миллат ҳеч гоҳ фаромӯш намешавад.

Ҳама медонем, ки расидан ба ормонҳои ҳазорсолаи миллӣ, яъне ба даст даровардани Истиклолияти давлатӣ бо оромиву осудагӣ суръат гирифт, вале бунёди сулҳу осоиш ва устувории Ваҳдати миллӣ барои миллати тоҷик ҳамсони гузаштан аз водии пур аз ранҷу машаққат ва нокомиҳо-вотавониҳо буд.

Пас аз фурупошии давлати шӯравӣ бори дигар имтиҳони

бамон Эмомалӣ Раҳмон имрӯз кишвари моро ҳамчун як воҳиди том, бо доштани забону фарҳанги миллӣ, гузаштаи ҳазорсолаи таърихӣ, Конститутсияи ҷавобгӯи хостаҳои кишварҳои пешрафтаи ҷаҳон, Суруди миллӣ, Парчами давлатӣ, Нишони давлатӣ, Пули миллӣ ва дигар рунҳои шоистаи як давлати хос, беш аз 150 мамлақати ҷаҳон ба расмият шинохтааст ва Ҷумҳурии Тоҷикистон ҳамчун давлати соҳибистиклол дар арсаи байналмилалӣ ҷойгоҳи устувор пайдо кардааст.

Имрӯз мардуми Тоҷикистон дар симои Президенти муаззами ҳеш Эмомалӣ Раҳмон наҷотбахши миллат, қафили сулҳу ваҳдат, эҳғари фарҳанги миллӣ, бунёд-

меорад.

Агар қорҳои барои миллат анҷомдодаи мухтарам Эмомалӣ Раҳмонро рӯи қоғаз оварем, якчанд китоб мешавад.

Танҳо ҳамин нуқта кифоя аст, ки бо талошҳои бевоситаи он кас ба як зумра абармардони таърихиву фарҳанги миллат, аз ҷумла 1100-солагии давлати Сомониён, ҷашнвораҳои Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ, Ҳаким Абулқосими Фирдавӣ, Имоми Аъзам, Имом Бухорӣ, Мавлоно Ҷалолиддини Балхӣ, Камоли Хучандӣ, Мир Сайид Али Ҳамадонӣ, Абдураҳмони Ҷомӣ, 2500-солагии Истаравшан, 2700-солагии Қӯлоб, 3000-солагии Хисори Шодмон ва дигар ҷашнҳои содрӯзони фарзандони фархундаву фарзонаи халқи тоҷик бо шукӯҳу тантанаи хос қайд гардиданд ва ҳамаи ин бо ташаббуси бевоситаи Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ - Пешвои миллат, мухтарам Эмомалӣ Раҳмон амалӣ гардиданд.

Ҳар боре ки суҳанронии Сарвари давлатро дар минбарҳои бузурги олам тариқи телевизион мебинам, ба ваҷд меоям, тамо-

ми аъзои баданамро ҳиссиёти наҷибе фаро мегирад. Он рӯзе, ки мухтарам Эмомалӣ Раҳмон - муаррифгари миллати тоҷик дар арсаи олам, дар толори бошӯкухи Созмони Миллали Муттаҳид, дар як маҷлисе, ки роҳбари он инихоб шуда буданду дар назди сарварони зиёда аз 60 мамлақати дунё ва дигар шахсони воломақоми ҷаҳон ширкат доштанд, бо забони ноби тоҷикӣ суҳанронӣ намуданд, аз ифтихору ғуруру ҳисси ватандорӣ аз ҷашмонам ашк ҷорӣ мешуданд.

Мардуми сипосгузори тоҷик ба заҳмату талошҳои фидокоронаи Президенти кишвари азияти худ, Чаноби Олӣ, мухтарам Эмомалӣ Раҳмон дар тамоми ҷабҳаҳои ҳаёт бо ҷашми хирад ниғариста, бо як азму иродаи қатъӣ ҷонибдори сиёсати пешгирифтаи ин нобиғаи даҳр, поягузори давлатдорӣ навини тоҷикон, Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ мебошад.

Тахмина АБДУСАТТОВА-
омӯзгори синфҳои ибтидоии
гимназияи №7-и н. Ашт

РАҲНАМОИ МИЛЛАТ

таърихи худ садҳо фарзандони бузургро парвариш намуздааст, ки дар илму фарҳанг, донишу хирад ва ахлоқу одоб дар сатҳи ҷаҳонӣ эътироф гаштаанд. Садсолаҳо набоштани давлати миллӣ имкон намедод, ки мо дорои сарвари сиёсӣ бошем, зеро ташаккули ҷунун падида, маҳз бо шарофати давлати мустақили миллӣ имконпазир аст. Ва ҳамин рисолати муҳими давлатдориро Сарвари муаззами мо, мухтарам Эмомалӣ Раҳмон ба маънии том ба иҷро расониданд.

Имрӯз шодиҳои он ҳастем, ки Чаноби Олӣ он савганде, ки дар назди мардум, ба номи баоломавару шири сафеди модар хӯрда буданд, сарбаландона иҷро карданд.

Ба арсаи давлатдорӣ қадам ниҳодани Эмомалӣ Раҳмон ба бахти баланди мардуми ба ошӯфтагиҳо гирифтори тоҷик, инояти Худованд буд, зеро ин шахсияти таърихӣ дар рӯзгори хатарбор бо иродаи устувор пеши сади сели сиёҳхориҳои панҷа болои давлатдорӣ гузоштаро гирифт. Аз рӯзҳои нахустин, ки мухтарам Эмомалӣ Раҳмон масъулияти барафрӯхтани парчами Ваҳдати миллӣро ба дӯши худ гирифтанд, масъалаи зуҳури пешвои эътирофшудаи миллӣ ҳалли худро ёфт ва ин рӯйдод сарнавиштосоз да-стоварди муҳимтарини тамоми мардуми тоҷик аст.

Воқеан, агар ба гузаштаи наҷандон дур назар афканем, бори дигар арзиши хидматҳои бе-

таърих сари миллати азияткашидаи тоҷик омад. Ба тифли гаҳвора-кишвари тозаистиклол хатари нобудӣ таҳдид мекард.

Ба бахти мардуми тоҷик, Худованд роҳбару роҳнамоеро сари қудрат овард, ки ҳамдилу ҳамдард, татбирсозу тақдирсозу наҷотбахши тоҷикистониён гардид.

Агар кишварҳои пасошӯравӣ аз давлати абарқудрати Иттиҳоди Шӯравӣ мероси гаронбаҳо, аз қабили аслиҳаву васоити низомӣ, қорҳонаву қоргоҳҳои ғазол, дастгоҳову хатҳои тавлидоти маъдан ва нафту гази табиӣ, ҳулоса як давлати муқамалро ба мерос гирифта, дар пайи дигаргунсозии замонавӣ бошанд, Тоҷикистон бо роҳбарии Эмомалӣ Раҳмон, пеш аз ҳама, ба бозпас овардани ватандорони гурезаи худ, азнавсозии иншоотҳои вайронгашта бо бучаи як танга набошта, аз роҳи қорсозии мохи-рона овардани ғалла, маводи хӯрокворӣ, сӯзишворӣ ва дигар маҳсулоти зарурияти аввалияи мардум машғул буд.

Сарзамини аҷдодамон тугайи сарварӣ, роҳнамоӣ ва сарбӯи кӯшиши ҳастанопазирш аз ҷанг раҳой ёфтубод гардид. Шароити зиндагии арзанда ва инкишофи озодона барои ҳар як инсон фароҳам оварда шуд. Айни замон дигар дастовардҳои кишвару миллатро бо ангуштон шуморида намешавад.

Бо шарофати Роҳбарии хирадмандонаи Президенти маҳбу-

гузори мактаби давлатдорӣ муосири миллӣ ва дар маҷмӯъ меъ-мори давлатдорӣ навини тоҷикон ва Пешвои эътирофшудаи миллати мебинанд.

Ба тасвӣ расидани Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон “Дар бораи Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ - Пешвои миллат” барои мардуми Тоҷикистон рӯйдоди рӯҳбахше мебошад, ки дар саҳифаи таърих бо харфҳои заррин навишта мешавад. Пешвои миллат донишманди Эмомалӣ Раҳмон тақозои замон, хостаи дили ҳар як шаҳрванди Тоҷикистон ва ҳамватанони бурунмарзии мо аст, ки ҳамакун ба ҳукми қонун даромадааст.

Мо чунин як қонуни муҳимро пештар аз ин набоштем. Албатта, меарзад, ки бо он ифтихор дошта бошем. Фикр мекунам, ки бо шинохти масъулият ва ҳам ифтихори ватандорӣ, мо ин ҳақиқати рӯшанро ба насли наврас биомӯзонем. Чунки дарки дурусти он ба сулҳи пойдор ва рушду шуқуфои иртибот ме-гирад. Бояд ҳар як шаҳрванди кишвари соҳибистиклоламон ифтихор дошта бошад, ки шахсиятҳои маъруфи кишварҳои дунё дар бораи Пешвои мо бехтарин суҳанро мегӯянд.

Мутмаинам, ки ин ҳодисаи бузурги таърихӣ дар саҳифаҳои таърихи кишвар бо харфҳои зарҳалӣ навишта мешавад ва наслҳои оянда садсолаҳову ҳазорсолаҳо онро бо ифтихор ба ёд

вари давлати тоҷикон барои мустаҳкам қардани ҳамкорӣ бо кишварҳои Осиё ба ҳамагон маълум аст.

Сзян Сземин,
раиси Шӯрои давлатии
Ҷумҳурии мардумии Чин

Истиклолият ба Тоҷикистон Эмомалӣ Раҳмон - сиёсатмадори дарачаи ҷаҳониро дод. Имрӯз ӯ машҳуртарин фарзанди Тоҷикистон ва тамоми тоҷикони ҷаҳон ва дӯсти ҳақиқии Афғонистон аст.

Аҳмадшоҳ Масъуд,
Қаҳрамони миллӣ
Афғонистон

ҶАҶОНИЁН ДАР СИТОИШИ ПЕШВОИ МУАЗЗАМИ ТОҶИКОН

Корҳое, ки ба Шумо муяссар шуд, ба бисёр давлатҳои дигар муяссар нагардидааст. Дар муддати кӯтоҳ Шумо ба ҷанги шаҳрвандӣ хотима бахшида, бар терроризм пируз шудед.

Милош Земан,
Президенти Ҷумҳурии Чехия

Президент Эмомалӣ Раҳмон ҳамчун сарвари давлат Тоҷикистони соҳибистиклолро бо аъзи дуруст пеш мебарад. У ҷомеаро ба устуворӣ ва субот оварда расонд. Дил меҳонад, ки он боз ҳам мустаҳкам ва боэътимодтар бошад.

Евгений Примаков,
академик

Халқ сиёсати хирадмандонаи Эмомалӣ Раҳмонро ҳамаҷониба дастгирӣ менамояд. Чунин яқдилӣ имкон медиҳад, ки ислоҳоти иқтисод, замин ва ҳусусигардонии моликият дар хизмати некуаҳволии ҷомеаи тоҷик вогузошта шавад.

М.Камдесю,
собиқ сарвари Хазинаи
байналмилалӣ асёр

Халқи Тоҷикистон бо сарвари Президент Эмомалӣ Раҳмон дилпурона ба ҳазораи сеюм қадам мегузорад. Кӯшишҳои сар-

Давлат САҒАР

РАҲНАМОИ МИЛЛАТ

ЭҶДО БА ПРЕЗИДЕНТИ ҶУМҲУРИИ
ТОҶИКИСТОН ЭМОМАЛӢ РАҲМОН

Ў ифтихору нусрату армони миллат аст,
Фархундабахту ҳамду саноҳони миллат аст.
Эй, ҳамватан, биё, ки муродиф ба ҳам шавем,
Миллат вучуди меҳнату ў чони миллат аст.
Ҷашми фиреби кас нарасад то ба иттиҳод,
Аз ҷашми қачнигоҳ ниғаҳбони миллат аст.
Зулмат шикасту дасти мурувват дароз қард,
Шукри Худо кунем, ки раҳнамои миллат аст.
Ҳимматбаландияш, ки нишони садоқат аст,
Пурфайз аз қаромати ў хони миллат аст.
Эй, ҳамватан, биё, ба дилу дида ҷо шавем,
Фазлаш, ки аз фазилати Нуъмони миллат аст.
Дар кишваре, ки зарраи хоқаш муқаррам аст,
Дунёи бебаҳон Хӯросони миллат аст.

ХУДО ОН МИЛЛАТЕРО

МУОВИНИ АВВАЛИ РАИСИ ҲҚДТ САИДМУРОД ФАТТОҲЗОДА ДАР БОРАИ

25 сол пеш, дар айёме, ки масъалаи бақои давлату давлатдории тоҷикон ва ҳамчун миллати воҳид вучуд доштани мардуми мо таҳти хатари воқея қарор гирифта буд, дар Қасри Арбоби шаҳри Хучанд Иҷлосияи таърихии XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон баргузор гардид ва дар қараёни он самтҳои асосии сиёсати сулҳу ошӣ, ваҳдати миллӣ, таъмини суботи ҷомеа ва давлатсозиву давлатдорӣ тархрезӣ карда шуданд.

Воқеан, агар мо аз дидгоҳи имрӯз ба рӯйдоду ҳодисоти рӯзҳои аввали истиқлолияти Ватанамон назар афканем, мебинем, ки маҳз Иҷлосияи таърихии XVI сароғози таърихи навини мо ба шумор меравад. Дар робита ба нақш, аҳамият ва дастоварди ин иҷлосияи тақдирсоз хабарнигори АМИТ «Ховар» бо муовини якуми Раиси Ҳизби Халқии Демократии Тоҷикистон Саидмурод Фаттоҳзода суҳбат намуд.

- Сараввал бо камоли хушхаливу ифтихор солгарди ин рӯйдоди бузурги таърихий-Иҷлосияи таърихии XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон, ҷане барқарор гардидани соҳти конституцсионӣ ва оғози наҷоти давлату миллатамонро ба Шумо табрик мегӯем. Мегуфтад, ки чаро мардуми тоҷик ба ин Иҷлосия арҷгузори мекунад ва бо даъват шудани он дар ҳаёти сиёсӣ иҷтимоии мардуми Тоҷикистон чӣ дигаргунӣ бо амал омаданд?

- Мусаллам аст, ки таърихи навини Ҷумҳурии Тоҷикистон аз баргузори ин Иҷлосия сарчашма мегирад. Ва ин таърихи миллат ва халқи кишвар бо ному фаъолияти пурсамари Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон, Раиси ҲҚДТ мухтарам Эмомалӣ Раҳмон пайванди ноғусастани дорад. Мо ба он хотир ба ин Иҷлосияи тақдирсоз арҷгузори мекунем, ки бо шарофати он на танҳо ба ҷанги таҳмили дохилӣ хотима бахшида, соҳти фалаҷаштаи конституцсиониро барқарор намудем, балки чихати эҷоди механизми одилонаи гуфтушу-

ниди сулҳ ва имзои Санади истиқрори сулҳ ва ризоияти миллӣ дар кишварамон муваффақ гаштем.

Таъкид намудан зарур аст, ки роҳи сулҳу ошӣ осону ҳамвор набуд, зеро на ҳама намояндагони ҷонибҳо барои сари мизи музокирот нишастан омода буданд. Бинобар ин дар бораи он солҳо аз мавқеи имрӯза суҳан гуфтагон осон менамояд. Он вақт ҳар рӯз як хабар нав, як рӯйдоди фоҷианоку даҳшатбор, кушторҳои мармузи ҳодимони давлатию намояндагони касбу кори мухталиф, талошҳои ғасби шаҳру навоҳии мамлакат ва нофармонии баъзе кумондонхоро мешундем, ки ин ҳолат воқеан ҳам барои мардуми мо воҳиманок ва ташвишовар буд.

Яқинан, халқу миллати тоҷик дар ҳоли парокандашавӣ қарор дошт. Таъмомияти арзии сарзамини тоҷикон-ин Ватани азизу муқаддаси мо зери хатар буд. Хушбахтона, бо иродаи матину тамаддуни баланди мардуми шарифу сарфарозии тоҷик пеши роҳи парокандашавӣ гирифта шуд. Бо даъват шудани Иҷлосияи

XVI Шӯрои Олии ҷумҳурӣ дар шаҳри бостонии Хучанд дар ҳаёти сиёсӣ иҷтимоии мардуми Тоҷикистон марҳилаи нави пешгирии ноҷасомониҳо оғоз ёфт. Зимнан, дастоварди муҳиму тақдирсози Иҷлосия ҳамин буд, ки вақили мардуми мухтарам Эмомалӣ Раҳмон ба сифати Раиси Шӯрои Оли интихоб гардид.

- Воқеан ҳам бисёр таърихшиносони дохилӣ хориҷӣ Эмомалӣ Раҳмонро бозёфти ноҳири ҳамин Иҷлосия номидаанд...

- Ин раҳми Худованд буд, ки маҳз ҳамин шаҳс барои ором сохтани вазъи муташанниҷ ба зухур омад. Бо вучуди муддате идома ёфтани ҷангу ҷидоли миёни тоҷикон иродаи матин ва қатъияти ҳамин шахсият буд, ки дар ниҳоят халқу Ватани азизии мо аз гирудори воқеаҳои нангини вазнини ноҷасомониҳо, нафрату бадбинииҳо ва ҳамдигарнофаҳмиҳо наҷот дода шуд. Бо эътимоди комил гуфта метавонам, ки ягон каси дигар аз уҳдаи ҷунин рисолат баромада наметавонист.

Барои киёс бигирем Афғонистони ҳамсоя ё дигар мамлаки ҷангзадаи дунёро, ки ҷандин солҳо авзои пурташанҷу кишварҳои шонро ба ифока оварда наметавонанд. Дар ин давлатҳо бисёр абарқудратҳо муҳолилаи низомӣ ҳам карданд, аммо вазро ором ва сулҳу суботро таъмин карда натавонистанд. Сабабаш ҳамин буд, ки ин миллату халқҳо ва кишварҳо пешвои қотел ва ғайру фидойи надоранд. Худованд ба миллати тоҷик Пешвоеро ҷун Эмомалӣ Раҳмон эҳдо намуд.

Ба қавли шоир Муҳаммад Иқбол:

**Худо он миллатеро сарварӣ дод,
Ки тақдираш ба дасти хеш бинвишт.
Ба он миллат сару қоре надорад,
Ки деҳқонаш барои дигарон кишт.**

Дар дунё шахсиятҳои ҳастанд, ки дар умӯри давлатдорӣ метавонанд нақши таърихий дошта бошанд. Онҳо бо маҳорату истеъдоди роҳбарӣ, маҳбубияти дар миёни мардум дошташон қудрате доранд, ки халқро сарчамъ намоянд ва ба масири созандагӣ хидоят намоянд. Пешвои миллати мо мухтарам Эмомалӣ Раҳмон бо ҳамин гуна хислатҳои наҷибашон на танҳо ҷангу хунрезии миёни намояндагони як миллатро хомӯш карда, равандҳои марказгурезиву минтақароиро барҳам заданд, балки давлати дар варт қарор доштаро ба маънои тоҷаш наҷот бахшиданд ва ба роҳи рушду таракқиёт бароварданд.

- Биёед ба хотир орем, ки аз қадму оғоз марҳилаи нави ба эътидол овардани вазъи

сиёсӣ иҷтимоӣ оғоз ёфт?

- Маҳз дар Иҷлосияи XVI Сарвари давлат ҳамоно баъди интихоб шуданашон аз мардуми саросари кишвар даъват ба амал оварданд, ки дар атрофи ғояи «Тоҷикистони соҳибихтиёр — Ватани маҳбубу ягонаи мо» ба ҳам омада, муттаҳиду яқдилу яқтан шаванд. Хушбахтона, тамоми соқинони мамлакат ин даъватро сарчамъона пазируфтанд ва барои барқарорсозии соҳторҳои қонунии кишвар қамар бастанд. Марҳилаи нави ба эътидол овардани вазъи сиёсӣ иҷтимоӣ дар мамлакат маҳз аз ҳамин давра оғоз ёфт. Бинобар ин мардуми мамлакат Иҷлосияи мазкурро тақдирсозу халқунанда меноманд.

Иҷлосияи XVI воқеан ҳам рӯйдоди таърихий маҳсуб меёбад, зеро маҳз дар ҳамин иҷлосия тақдирҳои ояндаи давлати миллии тоҷикон тархрезӣ гардид ва ба сӯи ҳадафҳои бузурги умумимиллӣ — сулҳу субот ва ваҳдати миллӣ аввалин гомӯ бардошта шуданд. Дар бораи нақши муҳими Иҷлосияи XVI воқеанигорон ва таърихшиносон фикру ақидаҳои шонро баён доштаанд. Мардум ба аҳамияти тақдирсози он арҷ мегузоранд ва заҳмати бузургу талошҳои вақилин ҳамоно-вақтаро барои оромии субот қадриҳои менамоянд.

Маҳз дар ҳамин Иҷлосияи рамзҳои давлати соҳибистиқлоли тоҷикон — Пар-

ҷам ва Нишони давлатӣ қабул ва тасдиқ шуданд, ки ин аз эҳсоси ватандӯстӣ ва ифтихори миллии ҳар як фарди бо нангу номус дар ҳамоно давраи муташанниҷ дарак меод. Ҳарчанд, ки мо дар шароити истиқлолият зиндагӣ доштем, мутобиқи Конституцсияи замони шӯравӣ фаъолият мекардем.

Дар ҳамин замина ба эҷоди соҳти нави давлату давлатдорӣ, бунёди ҷомеаи тозаистиқлол ибтидо гузошта шуд. Дар ҳамин ҷо бунёди давлати демократӣ, ҳуқуқасос ва дунявӣ ҳамчун ҳадафи асосӣ ва муқаддаси ҷомеаи Тоҷикистон қарор гирифт. Бо мурури замон дар заминаи меъёрҳои эътирофшудаи байналмилалӣ ба ислохоти демократии ҳаёти давлату ҷомеа шурӯъ намуда, пай дар пай ба созмонҳои бонуфузи байналхалқӣ аъзо шудем.

Шароити мусоид ба вучуд омад, ки соҳти давлатдориамонро тақдир дикем, қонунҳои нави таҳия намоем ва ба санадҳои қонунгузори тағйиру илова ворид кунем. Дар заминаи суҳбату мулоқотҳои Пешвои миллат мухтарам Эмомалӣ Раҳмон бо мардум ҷандин пешниҳодҳо ба Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросимҳои давлатӣ дар Ҷумҳурии Тоҷикистон» ба назар гирифта шуд, ки

САРВАРИ ДОД...

АҲАМИЯТИ ТАЪРИХИИ ИҶЛОСИЯИ 16-УМИ ШҶУРОИ ОЛИИ ТОҶИКИСТОН

дар ниҳоят Маҷлиси Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон онхоро мавриди баррасӣ ва тасвиб қарор дод. Қонуни мазкур воқеан ҳам аз ҷониби мардум ҳамаҷониба дастгирӣ ёфт ва дар ҷомеа як таҳаввулот ё инқилоби фарҳангӣ маънавию ба вуҷуд овард.

- Мо лаҳзаҳои ҳассос ва пуросӯби таърихи навтарини кишварамонро барои он ёдовар шудем, ки роҳи душвор ва пурғочии истиқлолияти Тоҷикистонро бори дигар пеши назар оварем. Имсол, ки Соли ҷавонон эълон гардидааст, ба андешаи Шумо вазиҷаҳои муҳими аввалиндараҷаи ҷавонон бояд ҷи бошад?

-Тавре маълум аст, дар доираи Соли ҷавонон насли ҷавон боз ҳам бештар ташаббусу иқдомҳои созида амалӣ намуда, дар амри бунёдкорӣ Ватан сахми муносиб гузошта истодаанд. Дар ин замина тарбияи ҷавонон дар рӯҳияи ватандӯстиву ватанпарастӣ, ҳудоғоҳиву ҳештаншинӣ ва арҷгузорӣ ба арзишҳои воқеӣ таърихиву фарҳангӣ аз вазиҷаҳои муҳими аввалиндараҷаи ҳамаи сохторҳо, аз ҷумла, рисолати ХҲДТ маҳсуб меёбад. Тавачҷух ба ин мавзӯ дар замини ҷаҳонишавии манфиатҳо, ки баробари падидаҳои нек зуҳури ҳаракату гурӯҳҳои таҳриборро низ дар пай дорад, бояд аз мадди назар дур набояд.

Ҷавонон бояд донанд, ки бунёди ҷомеаи озод, ки барои ҳар як инсон шароити зиндагии арзанда ва инкишофи озодонаро фароҳам меорад, аз талаботи воқеияти имрӯза мебошад. Ҷомеае, ки ҳар фарди он худро озод ҳис менамояд, метавонад тамоми нуруи зехнӣ, ақлонӣ ва ҷисмониро барои пешрафти ҳеш ва рушди ҷомеа истифода намояд.

Он ҳадафи бузурге, ки мо дар назди худ гузоштаем, яъне ба сатҳи кишварҳои пешрафтаи ҷаҳон баровардани давлати тоҷикон аз бисёр ҷиҳат ба он вобаста аст, ки ҷавонони мо то ҷи андоза барои азхудкунии дастовардҳои илму техника, омӯхтани забонҳо, арзишҳои нави башарият кӯшишу ғайрат нишон медиҳанд. Ҳар миллат бояд тақдиршаро бо дасти худаш

нависад. Ба ёд овардани ҷунин ҳодисаҳо ба он хотир аст, ки мо тавонем воқеияти таърихро бо ҳама бурду бохт, пахлуҳои мусбату манфӣ ва омилҳои объективӣ субъективӣ он арзёбӣ намуда, ба дасисабозии пасипардагии душманони миллати тоҷик фирефта нашавем.

Зеро дар раванди ташаққули худшиносии миллӣ маърифат ва огоҳии сиёсӣ, фарҳанги сиёсӣ ва зиракии сиёсӣ шартӣ муҳимтарин аст. Пушида нест, ки яке аз сабабҳои ҷанги шаҳрвандӣ паст рафтани маънавият дар миёни баъзе табақаҳо ва кунд шудани хотираи таърихӣ буд. Ба ибораи дигар, дар ҷараёни гузариши худшиносии миллӣ ифтихор қардан аз таъриху тамаддуни гузашта, ниёгони бофарҳанг ва арзишҳои фарҳанги миллӣ басанда нест.

Бинобар ин, ҳамоно баъди Иҷлосияи таърихӣ бо ибтиқори Сарвари давлат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар амри давлатсозиамон қорро аз гузоштани заминаи ибтидоӣ ва асосҳои ғоявии сулҳи миёни тоҷикон, консепсияи сиёсати ошти миллӣ оғоз қардем, ки тадбирҳои нигоҳ доштани якпорчагӣ тақсимнопазирӣ марзҳои Тоҷикистон, пуштибонии истиқлолияти миллӣ ва рӯҳҳои давлатдорӣ ягона ҳадафҳои бунёдӣ ба шумор мерафтанд.

Ҳуқумати Тоҷикистон баъди Иҷлосияи таърихӣ XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон ба таъсис додани артиши миллӣ, қувваҳои сарҳадӣ ва амниятӣ милитсия оғоз намуд, то ки ҳифзи сарҳади давлатии Тоҷикистон пурзӯр қарда шуда, амниятӣ давлатӣ таъмин ва дастовардҳои истиқлолият ҳимоя ва афзун гардонда шавад. Ваҳдати миллӣ дар тӯли солҳои Истиқлолияти давлатӣ ҳамчун омил муттаҳидсозандаи миллати тоҷик имкон фароҳам овард, ки бо истифодаи арзишҳои аз ҷониби ҷомеаи ҷаҳонӣ пазируфташуда дар кишварамон таҳкурсии ташаққули ҷомеаи шаҳрвандӣ гузошта шавад ва барои бехтар гардидани сатҳи сифати зиндагии мардум, ободии Ватан ва ояндаи давлати соҳибистиклол заминаи

мусоид муҳайё гардад.

Мо имрӯз метавонем бо ифтихор изҳор намоем, ки истиқрори сулҳу субот ва ваҳдати миллӣ дастоварди бузургтарин ва воқеан таърихӣ тоҷикон мебошад, ки маҳз дар натиҷаи ҳамбастагии мардуми кишвар ва азму талоши фарзандони содиқи халқамон муяссар гардид.

Муҳимтар аз ҳама, ба шарофати ҳамин сулҳу субот ва хиради азалии халқамон ба мо муяссар гардид, ки хатари аз байн рафтани давлати тозаистиклоли тоҷикон ва пароканда гаштани миллати қуҳанбунёдамонро пешгирӣ намоем. Дар замини ниҳоят пуртазои соҳибистиклолӣ нақши созиандаи сулҳу ваҳдат, пеш аз ҳама, дар амри таҳким ва тақмили рӯҳҳои давлатдорӣ, ки заминаҳои зарурии ҳифзи истиқлолияти миллӣ, тамомияти арзии кишвар, ҳуқуқу озодиҳои инсон ва шаҳрвандро амалан таъмин мекунад, равшантар зоҳир гардид.

Конститутсияи Ҷумҳурии Тоҷикистон, ки саъю талоши мардум аз эҳтирому риояи ҳамаҷониби он башорат медиҳад, ҳамчун асоси таҳкими ваҳдати миллӣ ҳифзи ҳуқуқу манфиатҳои ҳамаи шаҳрвандонро, сарфи назар аз ҷинс, наҷод, эътиқоди динӣ ва мавқеи сиёсӣ қафолат дода, меъёрҳои он барои эҳтироми байниҳамдигарии тамоми аъзои ҷомеаи мо заминаи бозғамимод гузошта истодаанд.

Таърих гувоҳ аст, ки тоҷикон ҳамаша иттиҳоду ягонагии аҳли ҷомеа ва фалсафаи таҳаммулгароиро тарғибу ташвиқ намуда, бо намояндагонӣ дигар халқу миллатҳо, дину оин ва фарҳангҳо муносибати некбинона доштаанд. Чанд ҳазор сол пеш қабул гардидани аввалин Эълони ҳуқуқи башари Қуруши Кабир, ки то имрӯз моҳияти худро гум накардааст, далели равшани фалсафаи таҳаммулгароии ниёгони мо ва эътирофи ваҳдат миёни халқу миллатҳо ва дину мазҳабҳо аз ҷониби онҳо мебошад.

Ҳамчунин, ниҳодҳои ҷомеаи шаҳрвандӣ, аз ҷумла, аҳзоби сиёсӣ, ташкилоту созмонҳои ғайриҳуқуматӣ ва воси-

таҳои аҳбори омма бо дарки масъулият дар назди халқу Ватан дар ҷодаи таҳкими ҷаҳонӣ ваҳдати миллӣ ва суботи сиёсии мамлакат ибтиқори ҳамаҷониба нишон медиҳанд. Ҳама гуна ҳизбу ҳаракат ва созмонҳои иҷтимоӣ бояд мановфеи ҳизбию гурӯҳиро аз манфиатҳои умумимиллӣ боло нагузоранд, балки барои обрӯи халқу миллат талош варзанд.

Дар ҳар гуна ҷомеа ва ё давлати демократӣ бояд муҳолифати солим ё ки аҳзоби тибқи муқаррароти Конститутсия фаъолиятдошта мавҷуд бошад. Мо ҷонибдорӣ рақобати солим ва опозитсияи солим мебошем. Опозитсия барои он зарур аст, ки дар баробари ҳуқумат қарор гирифта, қамбуҷидоро ошкоро ва рӯирос гӯяд. Барои ислоҳи онҳо талош намоёнд, монса нашаванд. Танҳо бо роҳи демократӣ, яъне ба воситаи ширкат варзидан дар интиҳоботҳо ҳадафу мақсадхояшро амалӣ гардонад.

- Баъди барқарор шудани ҳокимияти конститутсионӣ фаъолияти ҳизбҳои сиёсӣ ҷи гуна ба роҳ монда шуд?

- Пешвои миллат, муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон ҳамоно баъди баргузори Иҷлосияи таърихӣ бо барқарор шудани ҳокимияти конститутсионӣ ба тамоми мардум, ҳизбҳои сиёсӣ, ҳаракату созмонҳо муроҷиат намуда, даъват қарданд, ки ба эҳсосот дода нашаванд, зеро Ватани худро танҳо худамон обод мекунем. Бинобар ин ба суҳанони душманони миллат фирефта нагарданд ва зарҳариди давлатҳои бегона набоянд. Табиист, ки мардуми ташнаи сулҳ ин даъватро пазируфт ва он ба таҳкими сулҳу салоҳ ва ваҳдати миллӣ мусоидат намуд.

Ба шарофати сулҳу субот ва ризоияти миллӣ фаъолияти ҳизбҳои сиёсӣ дар доираи қонун, дар ҳаёти ҷомеа ҷорӣ намудани гуногунандешии сиёсӣ имкон дод, ки интиҳоботи вақилони Маҷлиси намоёндагон ва маҷлисиҳои маҳаллии вақилони халқ бо риояи ҳуқуқҳои баробари ҳамаи ҳизбҳои сиёсӣ сурат гирад. Ва Парлумони Тоҷикистон амалан мақоми олии қонунбароре гардид, ки дар он намоёндагонии ҳизбҳои сиёсӣ гуногун то имрӯз якҷоя фаъолият намуда, дар таҳия ва қабули қонунҳо ва барномаҳои муҳими давлатӣ ширкат қарда истодаанд.

Ба ин васила қорҳои бунёдӣ дар бобати фароҳамсозии заминаи мустаҳкамӣ ҳуқуқи барои фаъолияти озодонаву пурсамари шоҳаҳои ҳокимият, инчунин фаъолияти озоди ҳар як шаҳрванд ба анҷом расонида шуданд. Ҳоло вазиҷаи муқаддаси мақомоти давлатӣ ва сохторҳои ғайридавлатӣ, аҳзоби сиёсӣ, иттиҳодияҳои ҷамъиятӣ, созмонҳои ғайриҳуқуматӣ ва ҳар як фарди Тоҷикистон

бояд аз он иборат бошад, ки дар таъмини воқеияти қонун ва риояи бечунуҷарои қонунӣ таҳаммулгаро бошанд.

Дастовардҳои давлату давлатдорӣ тоҷикон дар тӯли солҳои истиқлолият қобили мулоҳизаанд. Вале дар маҷмӯъ ҳамаи ин дастовардҳо набояд моро қаноатманд созанд. Бо талошҳои зиёд ва амалӣ намудани тадбирҳои маассири ҳуқумат сатҳи камбизоатӣ то ба 30 дарсад қорн оварда шуд.

Дар ин самт мақомоти тадбирҳои иловагӣ андешида истодаанд. Бо ин мақсад «Стратегияи миллии рушди Ҷумҳурии Тоҷикистон барои солҳои 2018-2030» таҳия гардидааст. Ин санади одӣ нест, балки бо табиқ шудани он бисёр проблемаҳои иқтисодӣ иҷтимоӣ мо ҳалли худро меёбанд. Барои амалӣ гаштани он ҳамаи сохторҳо, аъзо ва ҷонибдорони ХҲДТ, ҳар қадом шаҳрванди Тоҷикистон бояд бо масъулият ва ҷиддият муносибати қунанд ва таҳаммулгаро бошанд.

Бо мардуми шарифи Тоҷикистон ҳамаи фаъолияти вобаста ба ободонӣ созандагиро анҷом додан имконпазир аст. Дар тӯли 25 соли баъди Иҷлосияи таърихӣ мо тавонистем, ки ҳама гуна пастию баландиҳо, бухрону мушқилот ва ниёзмандихоро пушти сар намуда, Тоҷикистонро ба як кишвари орому осуда, орий аз нобасомонӣ ҷангу ҷидол ва фитнаю тавтеаҳо табдил дода, фазои сулҳу суботро таъмин намоем. Вобаста ба шароити имкониятҳо сатҳи зиндагонӣ бехтар гардид.

Нақшаҳо ва барномаҳои азиме, ки ҳизби мо барои ояндаи наздик дар бобати таъмини истиқлолияти энергетикӣ, озукаворӣ, фарҳангӣ, таҳкими маърифати сиёсӣ ҳуқуқи ва ғайра пешбинӣ намудааст, бояд қотеъона амалӣ гардонем. Авзои пуртахаввули ҷаҳони имрӯза нишон медиҳад, ки андозаву миқёси хатарҳои бузурги умумибашарӣ қодир аст баъзе кишварҳои гирифтори нобасомонӣ дохилиро ба фазои ҷангу низоъҳои муҳталифи идеологӣ динӣ, муноқишаҳои марзӣ, зиддиятҳои миллию наҷодӣ қашонад. Дар ин маврид мо бояд ҳушёрӣ сиёсиро аз даст надиҳем ва нисбат ба ҳама гуна тағйироту дигаргунӣ бетафовут набоем, балки ба онҳо баҳои муносиб дода, дар фикру андешаи ободӣ созандагӣ бошем.

- Таманиётӣ Шумо ба мардуми Тоҷикистон...

- Ҳамватанони азизро бо 25-солагии иҷлосияи сарнавиштсоз табриқ гуфта, орзу менамоем, ки дар сарзамини аҷдодиамон офтоби сулҳу сафо ҳамаша дурахшон бошад!

Мавҷуда АНВАРИ,
АМИТ «Ховар»

ИЧЛОСИЯИ НАЧОТБАХШИ ВА ТАҚДИРСОЗИ МИЛЛАТ

Таърихи тоҷикон саршор аз воқеаҳои бузурги сиёсӣ иҷтимоӣ аст, ки дар сарнавишти халқи мо нақши тақдирсоз бозиданд. Ба муҳимтарин ва волотарин воқеоти даврони навини таърихи тоҷикон дар радифи дастбӣ ба Истиклолияти давлати Иҷлосияи XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистонро низ метавон нисбат дод, ки мо соли равон 25-солагии онро таҷлил менамоем. Ба ёд овардани ин воқеаи муҳими таърихи, ки оғози раҳоӣ аз вартаи ҳалокатбори ҷанги шаҳрвандии солҳои 90-уми қарни сипаришуда буд ва тадриҷан ба остонаи сулҳу ваҳдат, ризоияти миллӣ ва созандагӣ бунёдкорӣ расидани миллати мо гардид, қарзи инсонии ҳар фарди солимфиқри ҷомеа мебошад.

Ин Иҷлосияи таърихи, ки дар вазъияти ниҳоят вазнин ва муташанниҷи мамлакат аз 16 ноябр то 2 декабри соли 1992 дар Қасри Арбоби ҳоҷагии ба номи Саидхӯҷа Ҳуҷраҷаевӣ ноҳияи Бобоҷон Ғафуровӣ вилояти Суғд доир гардида буд, осони софу зиндагии пурфайзу баракатро барои миллати азиятқашидани тоҷик фароҳам оварда, воқеан сарнавишт ва роҳи ояндаи кишвари соҳибистиклоли тоҷиконро муайян намуд. Баргузори ин Иҷлосия ниёзи ҷомеаи Тоҷикистон буд, ки мебоист барои бақои миллат ва давлатамон таҳкурсии бозғамод мегузошт. Аҳамият ва бузурги таърихи дар он аст, ки маҳз ҳамин Иҷлосия дар вазъи бӯҳрони шадиди сиёсӣ ва иқтисодӣ ва фарҳангии кишвар ҳукумати нави мамлакатро тахти сарвари Эмомалӣ Раҳмон ҳамчун Раиси Шӯрои Олӣ ва Сарвари давлат интихоб намуд, ҳатари пош ҳурдани Ҷумҳурии Тоҷикистон ва пароканда шудани миллатро пешгирӣ намуд, ҷомеаро аз муқовимоти сиёсии фоҷиабор ва ҷанги таҳмилии бародаркуш начот дод.

Иҷлосияи XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон, ки дар давоми қариб 23 масъалаи муҳими рӯро дида баромад ва ҳаллу фасл намуд, дар саҳифаҳои таърихи навини тоҷикон ва тоҷикистониён бе шакку шубҳа ҳамчун Иҷлосияи сарнавиштсоз, начотбахш ва тақдирчунбони миллат сабт гардидааст. Яке аз масъалаҳои муҳими он интихоби Раиси Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон буд, ки вақилон ба ин вазифа он вақт ҷавонтарин намоёнҳои мардумро пешниҳод ва интихоб намуданд. Аз рӯзи аввали ба сари қудрат омадан ин ҷавонтарин фарзонаи миллат баҳри он қӯшиданд, ки ҷумҳурии азиятқашидашро аз бӯҳрони шадиди сиёсӣ ва иқтисодӣ ва фарҳангӣ раҳо диҳанд.

Раиси ба тозагӣ интихобшудаи Шӯрои Олии Тоҷикистон, имрӯз Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ - Пешвои миллат, Президент Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар он ҷаласаи таърихи суҳанони фаромӯшнашавандаи худро баён намуданд: «То он даме, ки дар хоричи кишвар як нафар тоҷики гуреза боқӣ монад, ман ором буда наметавонам». Ин изҳороти таърихи ва сарнавиштсоз, ки Сарвари нави давлат дар мурочиат ба тамоми аҳли ҷумҳури баён намуданд, роҳи бехбудии ояндаи Тоҷикистон ва ваҳдати миллии тоҷикон буд.

Имрӯз дар фазои сулҳу салоҳ

мо роҷеъ ба ин тадбири бузурги сиёсӣ оромона ҳарф мезанем, вале тасаввур кунед, ки 25 сол муқаддам дар ин шабу рӯз ҷумҳурии навистиклоли мо дар ҷи гуна вазъият қарор дошт ва мардум ҷи рӯзгореро паси сар мекард. Он лаҳзаҳо кишвари тоҷиконро дар пешорӯ ду роҳ буд: яке роҳи маҳву фано ва сутурдашавии Тоҷикистон аз ҳаритаи сиёсии ҷаҳон, дигаре роҳи начот ва эҷодагии миллати тоҷик ва аз сӯзандагиву ҷаҳолати гузаштан ба созандагӣ хирал.

Маҳз Иҷлосияи XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон роҳи начот ва эҷодагии миллати тоҷикро интихоб кард, ки ба дурустии он ҳеҷ гоҳ шакку шубҳа нахоҳад буд. Фарзанди шӯҷову шоистваи тоҷик, Пешвои муаззами миллат Эмомалӣ Раҳмон бо тақовии пайғиронаи минбаъдаш тавонистанд кишварро аз вартаи ҷангу бало берун кашанд, ғарибонро ба Ватанашон баргардо-

моқратӣ, ҳуқуқбунёд, дунявӣ ва ягоноро ҳадафи асосии худ қарор дод.

Иҷлосияи XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон ба тавлиди сохтори навини давлат, истикрори сулҳу ва ризоияти миллӣ, таъмини амнияти кишвар, гуногунандешӣ, бисёрқаблӣ, ҳаракати ваҳдати миллӣ ва эҳёи Тоҷикистон ибтидо гузошт. Ҳукумати навтаъсис воқеан роҳи оқилонаи ҳалли муноқишот ва хомӯш кардани даргирхоро дар манотиқи муҳталифи кишвар ёфт. Яъне, барномаи дар Иҷлосия дар шаҳри Хучанд қабулшуда дар боби истикрори сулҳу созгории миллӣ чун ваъдаи хушқу холи намонд. Ҳанӯз дар рӯзҳои нахустини интихобшавишон ба вазифаи Раиси Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон Пешвои муаззами миллат аз мардуми Тоҷикистон, алаҳхусус гурӯҳҳои силҳобдаст даъват ба амал оварданд, ки қинаи адоватро як сӯ

баргузор гардид, ҳамчун анҷумани саодати миллат ва начотбахши халқ, чун Иҷлосияи тақдирсози сарнавиштсози кишвар аҳамияти бузурги таърихи дорост. Иҷлосияи мазкур моҳиятан бо Эҷодагии истиклолияти Тоҷикистон ҳампоя мебошад. Агар Эҷодагии соли 1991 мавҷуд будани давлатро ба номи Ҷумҳурии Тоҷикистон эълон карда бошад, пас Иҷлосияи XVI Шӯрои Олӣ ҳамин давлатро аз фаношавӣ нигоҳ дошт ва миллати тоҷикро аз гирдобӣ нобудӣ раҳо дод.

Иҷлосияи XVI исбот намуд, ки дар Тоҷикистон қувваи тавоное мавҷуд аст, ки метавонад пеш роҳи ҳама гуна мочароҷӯеро бигирад ва миллатро аз нобудӣ раҳо бахшад. Чунин қувва намоёндагони халқ дар Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон гардиданд, ки тавонистанд дар таъя ба халқ ва ҷунбиши мардуми саросари Тоҷикистон алайҳи ҷаҳолат

сияи XVI Шӯрои Олӣ таваҷҷуҳи ғамхорӣ нисбат ба ҷавонон дар сатҳи сиёсати давлат чун як самти муҳими сиёсати иҷтимоӣ, иқтисодӣ ва маънавият фарҳангӣ ба ҳисоб менамояд. Дарозии ин бисту панҷ сол маҳз ғамхорӣ ва дастгирии ҷавонон ҳамеша дар меҳвари таваҷҷуҳи давлат, ҳукумати ҷумҳури, Президенти мамлакат, Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ - Пешвои миллат Эмомалӣ Раҳмон қарор дошта, ҷавонон ҳамчун нерӯи бузурги созандаву бунёдкор дар ҳаёти ҷомеа нақши муҳим мебошанд.

25 соли давраи баъди Иҷлосияи XVI Шӯрои Олӣ нерӯи бузурги созандагӣ ва бунёдкории мардуми Тоҷикистонро ба зухур овард, сатҳи худшиносӣ, асолати ватандорӣ ва ифтихори миллии шаҳрвандони моро хеле ва хеле боло бурд. Дар ин ҷода Пешвои муаззами миллат тавонистанд мардуми кишварро ба решаҳои тавоноеи давлату давлатдорӣ чандинҳазорсолаамон пайваст намоёнд, ки аз шоҳраги он ба ҳисоб ҷони давлати соҳибистиклоли миллиамон қувваи тоза ва нерӯи солим дамид. Хиради азалии ниҳоят баланд ба халқ эҷимод бахшид, ки бо роҳи пешгирӣ-таи Сарвари дар Иҷлосияи XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон интихобшуда барои барпо кардани давлати демократӣ, ҳуқуқбунёд, дунявӣ ва яғонаи Тоҷикистони соҳибистиклол гомзада, орзуву омили чандинасарии хешро амалӣ мегардонанд.

Пешвои муаззами миллат мазмун ва моҳияти баланди Иҷлосия ва аҳамияти таърихи онро холисона ва ҳақбинона тавсиф кардаанд: «Барои халқ, ҳукумат ва давлати мо Иҷлосияи XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон аҳамияти бузурги таърихи дорад. Он ҷомеаро аз муқовимоти сиёсии фоҷиабор, аз ҷанги таҳмилии бародаркуш, аз оворагиву дарбадарӣ начот дод. Асолати таърихи халқамон, яъне, одамият, маърифатпарварӣ ва сулҳдӯстиро ба ӯ баргардонд. Дастархонашро пурфайз кард. Сулҳ овард, сулҳе, ки кишварро обод кард, халқро сарбаланд сохт. Сулҳе, ки онро тамоми ҷаҳон дид ва мавриди омӯзишу қобили ибрат донист. Иҷлосияи XVI Шӯрои Олӣ роҳро барои сохтмони давлати демократӣ, ҳуқуқбунёд ва дунявӣ кушод. Аз ин рӯ, Иҷлосияи XVI барои мо хеле муҳим ва фаромӯшнашаванда аст. Дар таърихи халқи тоҷик иҷлосияи XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон ба унвони санаи сарнавиштсоз асрҳои аср ёдоварӣ хоҳад шуд, ҷунки он дар ҳаёти кишвар гузариши куллиро ба вучуд овард».

Мо эҷимоди комил дорем, ки Иҷлосияи XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон (даъвати 12-ум) дар саҳифаҳои таърихи навини тоҷик ва тоҷикистониён ҳамчун Иҷлосияи начотбахш ва тақдирсози миллат сабт гардида, бо гузашти солҳо ин воқеаи таърихи қиммату манзалати хешро боз ҳам афзун менамояд.

Обидҷон МАҲМУДЗОДА-
номзади илмҳои филологӣ,
Талабшох НАҶМУДДИНОВ-
устоди ДДОТ
ба номи С. Айни

нанд, ба халқ сулҳу салоҳ оварда, барои ояндаи шуқуфони Тоҷикистон замина муҳайё намоёнд.

Аввалин изҳороти ва баёнҳои Пешвои миллат дар мақоми Раиси Шӯрои Олӣ «Ман ҷонамро барои осоиши кишвар фидо мекунам!», «Мо Тоҷикистони демократӣ, ҳуқуқбунёд ва дунявӣ барпо мекунем!» аз ояндаи нек башорат мебуданд. Ҷаноби Олӣ аз қадамҳои аввали худ, саҳагараши, аз ҳамаи соати ба сари қудрат омадан, тамоми азму иродашонро ба муттаҳид кардани меҳнатқашони Тоҷикистон бахшиданд.

Иҷлосияи XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон дар таърихи навини Тоҷикистон ҳамчун воқеаи бузурги сиёсӣ ва мақоми маҳсури ишғол менамояд. Дар замони фоҷиабори мамлакат ва фалаҷ гардидани рукнҳои давлатдорӣ он халқи Тоҷикистон ҳамчун баёнгарии соҳибистиқлолӣ ва сарчашмаи яғонаи ҳокимияти давлатӣ тавассути вақилоли худ дар ин Иҷлосия барои аз бӯҳрони амиқи сиёсӣ баровардани мамлакат, начот додани он аз фалоқати миллӣ ва таҳкими пойҳои сиёсӣ ва ҳуқуқи ҷомеа асос гузошт. Ба шарофати роҳи муайяннамудаи ин Иҷлосия халқи Тоҷикистон ҳамчун қисми ҷудонашавандаи ҷомеаи ҷаҳон таъмини озодӣ, ҳифзи ҳуқуқи инсон ва шаҳрванд, эъмоми ҷомеаи навин, бунёди давлати соҳибистиқлол, де-

монда, ба гузашта саволат гуфта, ҳамдигарро бародарвор ба оғӯш бикашанд, силоҳ ба замин гузошта, бо меҳнати бунёдкорона машғул шаванд. Танҳо дар заминаи муттаҳидӣ метавон Тоҷикистони азизи худро ба давлати соҳибистиклоли ғанию рушдфта табдил дод.

Пешвои миллат баробари ба мақоми олиист, дар мурочиат ба халқи шарифи Тоҷикистон аз 12 декабри соли 1992 ба нахуставганди ёднамудаашон устувор монданд: «тамоми донишу таҷрибаамро барои дар ҳар хона ва ҳар оила барқарор шудани сулҳу равона карда, барои шуқуфони Ватани азизам салокатмандона меҳнат мекунам. Барои ноил шудан ба ин нияти муқаддас, агар лозим шавад, ҷон нисор мекунам...». Ин маромро Пешвои миллат пайвасти думболагарӣ менамуданд ва дар ҳар як баромад тақдирро мегуфтанд: «То он даме ки як нафар ҳаммиллату ҳамдиёри мо дар кишвари бегона захри ғарибиву беватаниро меҷашад, кулли тоҷикистониён ба ҳеҷ ваҷҳ осуда нахоҳанд буд».

Иҷлосияи XVI Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон даъвати дувоздахум, ки дар замони фоҷиабори ҷанги шаҳрвандӣ, фалаҷ гардидани рукнҳои давлатдорӣ мамлакат, бӯҳрони амиқи сиёсӣ, иқтисодӣ ва иҷтимоӣ ҷомеа

роҳи ҳалосиро аз бадбахтӣ дарёбанд. Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон даъвати дувоздахум дар вазъияти бӯҳрони шадид қудрат пайдо кард, ки зимоми давлатдориро ба даст гирад ва роҳбарияти нави мамлакатро интихоб намоёнд, ки пеш роҳи ҳатари нобудиро гирад.

Иҷлосияи сарнавиштсоз ба майдони сиёсати фарзанди шоиста ва фарзонаи миллат Пешвои музими миллат - Эмомалӣ Раҳмонро овард. Ҳукумати конунӣ, ки дар ин иҷлосия ба сари қудрат омад, тавонист тахти сарвари ин шахсияти хирадпеша дар мақоми Раиси Шӯрои Олӣ ва Сарвари давлат дар як муддати қӯтоҳ оташи ҷанги шаҳрвандиро хомӯш намуда, сохтори фалаҷгардидаи ҳокимият, хусусан мақомоти ҳифзи ҳуқуқро барқарор созад, артиши миллӣ ва нерӯҳои посбонии сарҳадро таъсис диҳад, аксарияти муғлаки гурезаҳо ва муҳочиронро ба Ватан баргардонанд.

Иҷлосияи XVI Шӯрои Олӣ дар раванди конунгузори дар таърихи давлатдорӣ тоҷикон як саҳифаи навро боз кард. Таърих гувоҳ аст, ки давлате, ки механизмҳои конунгузори он мураттаб нест ё мунтазам қор намекунад, он давлати пойдор нест. Маҳз Иҷлосияи сарнавиштсоз ба фаъолияти конунгузори давраи нави диёрамон - Тоҷикистони соҳибистиклол ибтидо гузошт.

Дар ҷумҳурии мо баъди Иҷло-

ИНТИХОБИ ПЕШВО

Будану нобудани давлат, яқин, буд дар хатар,
Тинҷию амни Ватан вобаста буд аз ҳар нафар.

Чаҳди қисматсоз андар Маҷлиси Арбоб шуд,
Роҳбари давлат яке шахсияти ноёб шуд.

Буд Марказ дар фишори фирқаҳои бадғумон,
Шуд шурӯъ Иҷлосия андар Хучанди Сугдиён.

Анҷуман бигзашт зери Парчами бо ҳам қабул,
Бо қасам поси шаҳидон Роҳбар бигзошт гул.

Қисмати тоҷикро Иҷлосия бинмуд ҳал,
Раҳбари нав бо ливои нав бикард азму чадал.

Мулку давлат буд валангору халоиқ хору зор,
Сулхро буд мардум аз ин раҳбари нав интизор.

Гарчи буд одам, набуд он хоҷумони одамон,
Зиндаҳо буданду ноҳуш зиндагии мардумон.

Мардумон аз гушнагӣ сарсону саргардон буданд,
Кӯдакон овораву дар гиряву нолон буданд.

Солҳо буд хушксолӣ, гушнагӣ, қаҳтии сахт,
Арзану ҷав буд қути мардуми баргаштабахт.

Дар талоши нон дар нонхонаҳо мардум қатор,
Чанде аз нони сабусӣ карда қони худ нисор.

Пешво доди Худо буд, мурдаҳоро зинда кард,
Мардуми озурдари дилбанд бар оянда кард.

Гуфт: «То як ҳамватан бошад ба мулки дигаре,
Нестам ором, н-орам ҳар яке аз ҳар даре.

Хонаи худро насӯзад! Оташу сӯхтор бас!
Мулки худ созед хуррам, бас будан муҳтоҷи кас!».

Халқ шуд сарчамъ гирди даъвати ин родмард,
Бо каломаш қалби ҳар касро ба фардо гарм кард.

Гуфт бар мардум: паёми сулҳ орам баҳратон,
Ҳар яке фарди Ватанро дӯст медорам чу қон.

Сери мардум зи тақсимоти барҷои замин,
Хирмани деҳқону дастархони пурноз аз ҳамин.

Сарвари бигрифт раҳбар, Ваҳдаташ кафиер шуд,
Мулк гашт обод, халқи кишвар аз нон сер шуд.

Гарчи халқ осуда шуд, буд боз як тоифае,
Ман қумондонам бигуфта меситонд ӯ «туҳфае».

Дид Сарвар мардуми озурдаю налони худ,
Баҳри халқи аслиҳа дод он замон фармони худ.

Як маризӣ паҳн шуд аз ғаллаи вайроншуда,
Ҳар табобат бесамар буд, духтурон ҳайрон шуда.

Созмоне кард даъват Сарвар аз баҳри шифо,
Мардумонро ӯ раҳо бахшид аз ин ҷабру ҷафо.

Маблаг аз хорич муҳолифро чу мепардохтанд,
Бас ба амри хоҷаҳои шур меандохтанд.

Хизбиён бар даъвати Роҳбар муросо доштанд,
Дар дили худ лек тухми душмани мекоштанд.

Қасди қон бар оқилону одилону олимон,
Мазҳаби бегонаро оварда буданд он замон.

Рафтуомад гарчи бар баъзе мамолик банд шуд,
Равнақи бунёди Истиқлолият садчанд шуд.

Пешво чун дид, оромӣ наояд бо сухан,
Шуд пайи имзои Созишномаи сулҳи Ватан.

Бо муҳолифин ниҳода қони худ андар хатар,
Кард баҳри сулҳ ӯ бар кишвари афғон сафар.

Сулҳчӯён рафт Машиҳад, Тошканд, Ашқобод,
Сулҳи тоҷикон самар фарҷом дар Маскав бидод.

Гарчи сулҳи мо сиёсӣ буду нозуку заиф,
Баҳри амни мо бишуд имзо бад ин тарзу радиф.

Чун рақиб аз қасди қони роҳбар ноком шуд,
Мамлакат сулҳу амонӣ, вазъият ором шуд.

Давлат акнун шуд қафилӣ мардуму озодияш,
Халқ шод аз Ваҳдату осоишу ободияш.

Баҳри сории халоиқ кард бар хорич сафар,
Қарзҳо боимтиёз овард он волоғуҳар.

Роҳҳо бикшод Роҳбар, бандҳо бикшода шуд,
Рафтуомад шуд, ниҳоди дӯстӣ омода шуд.

То раҳо ёбад зи бунбасти каммуникатсион,
Роҳҳою нақбҳо бар чор сӯ хизматрасон.

Омади барқи халқа хасми бадкин канда кард,
Хатти шимолу ҷануби мулк Роҳбар зинда кард.

НОБ-и Роғун хонаи моро ҳаме равшан қунад,
Чун сипар мустақкаму беҳдошт чун ҷавшан қунад.

Нақшаи оби зулолаш созмонро гашт баҳр,
Киштие бидҳад наҷоти ташналаб дар бурҷи даҳр.

Шод пирону зи дониш баҳравар хурду калон,
Буда давлат худ қафилӣ инкишофи ҳар ҷавон.

Аз талоши Роҳбар деҳоту шаҳр обод шуд,
Дӯст шуд ҳар минтақа, мардум зи ғам озод шуд.

Гашта аз Иҷлосия мо лоиқи мулку макон,
Соҳиби Асбору Парчам, Сарвару Гимну Нишон.

Кохи Миллат, Кохи Сомон рамзи ободӣ бувад,
Кӯчаҳои шаҳр ҷои хушиву шодӣ бувад.

Боғҳои Рӯдакӣ, Айниву Хайёму Ирам,
Сайргоҳи дилтисанди пойтахти кишварам.

Пешво овард мардумро ба ин айёми хуш,
Мо шудем осудаҳол, осуда гашта ақлу хуш.

Нақшаи барқу раҳу озукоро дорад ба дил,
Лозим ояд, ҳал қунад сад мушкили нохун ба гил.

Файзи истиқлол дида, пайрави раҳбар шудем,
Созмонро соҳиби овоз аз минбар шудем.

Шукри оромии кишвар, шукри даврон мекунем,
Фахр аз таъриху фарҳанг аз дилу қон мекунем.

Пешво имрӯз таъя бар ҷавонон кардааст,
Хизмати шоён басо ӯ бар ниёгон кардааст.

Сулҳу осоиш ба мардум гашт доруву даво,
Сарвари давлат ба мардум шуд ягона Пешво.

Бошад ин Иҷлосия таърихию хотирбимон,
Насли баъд онро биомӯзад ба ҳар гуна забон.

Ормоне дошт дар дил халқ ҳамчун офтоб,
Пешвои хешро карданд он вақт интиҳоб.

Пешво маҳтоб шуд, торикшаб равшан намуд,
Қон ба қони ҳар яке бинҳода, тан ҷавшан намуд.

Савганд

Нури Хақ дар дидаҳо буд,
Амри Эсад раҳнамо буд,
Дар Хучанди бостон, дар қасри Арбоб
Баҳти тоҷик рӯи дастони Худо буд.

Дар Хучанди бостон, дар қасри Арбоб
Комате мардона боло шуд,
Чун муҳаббат аз сиришти халқ эҳдо шуд!
Аз дилу аз қони мардум хест!
Покрӯву тоза аз вичдони мардум хест!
Аз таассуб, аз фиреб, аз макр, аз ғафлат
раҳо шуд.

Аз сиришти халқ, аз дарду алам бархост,
Дар лабаи пайки адолат бо қасам
бархост.

Нурафшону дурахион
Қоматаш омад бурун
Аз зулмати сад асри зиллат,
Аз сари ҷабру ситамҳо,
Аз тани кину аламҳо,
Аз хусумат, аз қаҳолат,
Аз сари сад гуна иллат...

Ин ҳазоронсола армон буд,
Бонги нанг, овои имон буд!
Дар раги ҳар вожаву ҳар ҳарф
Хуни гарми миллату Меҳан намоён буд!
Вожа дил буд, вожа қон буд, вожа
вичдон буд!..

Ҳарф-ҳарфи ин қасам он рӯз
Дар радифи партави номи Худованд,
Дар радифи покии шири сафеди
модари қон,
Дар радифи хайрафшони дуои
пирамардон,
Дар радифи ҳасрату уммеи ин
халқи бо армон
Партавафшон буд!

Исми Хақ бар он қилои осмонӣ дод,
Шири модар бо сафедияш амонӣ дод,
Шуд муқаддас ин қасам аз файзи
обу хоки меҳан,
Болу пар додаш дуои халқ дар
афлоки Меҳан!

Ин қасам чун сеҳр, чун дастӣ раҳо омад,
Бовари мо, ишиқи мо, армони мо омад,
Қони мо бар қони мо омад,
З-осмонҳо ин нидо омад:
Пешво омад!

Ҳамчу Зардушти навин аз ҷой хест,
Офтобе дар ҷабин аз ҷой хест,
Покрӯву нозанин аз ҷой хест!

То ки моро бозгардонад ба асли хештан,
То ки баргардонад аз нав асли моро
бар Ватан:
Рӯдакиро, Бӯалиро, Мавлавиро...

Боз орад,
Бар Ватан баъзи нишот, оҳани
чангу соз орад,
То ки эҳи навин бахшиад ба Наврӯзи аҷам,
То дирафши кӯвиёниро баланд афрошта,
Боз бинионад ба тахти салтанат
лафзи дариро,
Тоҷикистонро қунад боғи биҳишт,
То ки аз баъди ҳазору анд сол
Миллати моро бурун орад зи ҳабси
сарнавишт.

Бозгардонад ба тоҷик тоҷи шаъну
шони ўро,
Қони ў, имони ў, эҳсони ўро!..

Дар лабаи савганди Меҳан хест!
Бар дифои меҳанаш фарзанди
Меҳан хест!

Ҳамраҳи ӯ миллати тоҷик ҳама
якҷону яктав хест!

НИҲОНИ

Камол НАСРУЛЛО

КОНСТИТУТСИЯ-КАФИЛИ ҲУКУКУ ОЗОДИҲО ВА ИФОДАГАРИ АЗМУ ИРОДАИ ХАЛҚ

(Аввалаш дар сах. 2)

Конститутсияи Тоҷикистон аз ҷониби коршиносони варзидаи байналхалқӣ ва созмонҳои бонуфузи сиёсии ҷаҳон яке аз конститутсияҳои бехтарин ва демократитарин эътироф шудааст. Конститутсия роҳи рушди ояндаи давлати соҳибистиклоли Тоҷикистонро муайян намуда, заминаҳои асосии давлатӣ ва низомии сиёсиро фароҳам овардааст.

Таҳкими давлатдорӣ навини тоҷикон боиси рушди соҳаҳои иқтисодӣ ва иҷтимоӣ ва устуворгарии сохтори сиёсӣ ва ҷамъиятӣ ороми ҷомеа зарурати ба Конститутсия ба ин ҳуҷҷати сарнавишт-сози миллат ворид намудани тағйироту иловаҳо овард. 26 сентябри соли 1999, 22 июни соли 2003 ва 22 майи соли 2016 тариқи раёӣпурсии умумихалқӣ ба он тағйироту иловаҳо ворид карда шуданд.

Воқеан ҳам, дар тули 23 соли мавҷудияти Конститутсия арзишҳои он ба қуллӣ собит гаштанд. Конститутсияи даврони истиклол дарвоқеъ ифодагари манфиатҳои воли миллату Ватан, муайянқунандаи низомии устувори давлатдорӣ ва сохтори идораи ҷомеа, қафолатбахши ҳукуку озодихо инсон, таъминқунандаи истиклоли сиёсӣ ва амсоли инҳо эътироф гардидааст.

Санадҳои меърию ҳукукӣ, ки дар заминаи талаботи модда ва бандҳои алоҳидаи Конститутсия қабул шуданд, дар давоми 23 сол бо назардошти талаботи замони муосир барои мавриди таҷдиди назар қарор гирифта, мукамал гардонид шудаанд. Дар ин давра 8 маротиба мавриди таҷдиди назар қарор гирифтани моддаҳои алоҳидаи Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи маориф» ва дар арафаи соли таҳлили 2017-2018 бо тағйироту тақмили мукамал қабул шудани Қонуни мазкур эътирофи ҳукуку озодихо ва мақому манзалаи субъектҳои раванди таълиму тарбия мебошад.

Ҳамагон оғаҳи хуб дорем, ки маҳз дар партави танҳо як моддаи Конститутсия-моддаи 41 Қонуни Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи маориф» ва дигар санадҳои зерқонунӣ, аз қабил қонунҳои Ҷумҳурии Тоҷикистон «Дар бораи таҳсилоти иловагӣ», «Таҳсилоти ибтидоии касбӣ», «Таҳсилоти миёнаи касбӣ», «Таҳсилоти олии касбӣ ва баъдидипломӣ», «Дар бораи адабиёти таълими», «Дар бораи масъулияти падару модар дар таълиму тарбияи фарзанд», ҳамчунин чандин санадҳои зерқонунӣ дигар дар шакли Стратегияву Барнома ва Концепсияву Низомномаҳо бо қарорҳои Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон қабул карда шудаанд ва даххо санадҳои дигар дар ин заминаҳо таҳия гардида, мавриди амал қарор доранд, ки раванди таълиму тарбияро дар тамоми зинаҳои таълимӣ танзим менамоянд.

Таъкиди барҳақи Пешвои муаззами миллат – Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар бораи он ки «Қонун бояд дар навбати аввал инсон ва ҳукуку озодихо ӯро ҳамчун арзиши олий эътироф ва ҳифз наояд, яъне барои зиндагии хубу шоистваи афроди ҷомеа, фаъолияти пурсамари ташкилоту корхонаҳои давлативу ғайридавлатӣ, соҳибқорону тоҷирон, пешрафти иқтисодӣ кишвар, сулҳу субот, оромии сиёсӣ шароити мусоид фароҳам орад ва самтҳои мухталифи ҳаёти ҷомеаро ҳаматарафа танзим наояд», арзишманданд.

Аз ин таъкид манзури Пешвои миллат он аст, ки «Конститутсияи Тоҷикистон, пеш аз ҳама, ифодагари азму иродаи неки халқи тоҷик дар арсаи ҷаҳон мебошад».

Раҷабалӣ САНГОВ-сардори шӯбаи таъминоти ҳукуку ва қотиботи Вазорати маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон

ИСТИРОҲАТУ ФАРОҲАТИ 194792 НАФАР ДАР ИСТИРОҲАТГОҲО

8 ноябри соли ҷорӣ дар толори маҷлисои Донишгоҳи давлатии омӯзгории Тоҷикистон ба номи С.Айнӣ ҷаласаи раёсати навбатии Кумитаи иттифоқи касбаи кормандони маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон бо иштироки раиси Кумитаи иттифоқи касбаи кормандони маориф ва илм Р.Одиназода, муовини вазири маориф ва илм Ф.Усмонов, муовини Федератсияи иттифокҳои касба И.Файзизода ва аъзоёни раёсати кумитаи иттифоқи касбаи кормандони маориф ва илм баргузор гардид.

Дар ҷаласа нахуст рафти иҷрои Қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 2 июни соли 2014, №303 «Дар бораи коэффитсиентҳои ноҳиявӣ, коэффитсиентҳои барои қор дар биёбон, ҷойҳои беоб ва ноҳияҳои баландқӯҳ» дар шаҳру ноҳияҳои Панҷакент, Айнӣ ва Деваштич, Норақ ва Шамсиддин Шохин мавриди баррасӣ қарор дода шуд. Дар рафти баррасии масъала қайд гардид, ки дар шаҳру ноҳияҳои номбурда харчанд қарори мазкур амалӣ шавад ҳам, аммо баъзе деҳаҳои хаст, ки дар баландии зиёда аз 2000 метр ҷойгир буда, дар Қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 2 июни соли 2014, №303 «Дар бораи коэффитсиентҳои ноҳиявӣ, коэффитсиентҳои барои қор дар биёбон, ҷойҳои беоб ва ноҳияҳои баландқӯҳ» ворид карда нашудаанд.

Инчунин, дар идомаи ҷаласа рафти ҷамъбасти истироҳати тобистонаи қӯдакон ва наврасон дар соҳаи маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон дар соли 2017 низ мавриди баррасӣ қарор гирифт. Иттилоъ дода шуд, ки дар мавсими имсола дар маҷмӯ дар ҳамаи намудҳои истироҳатгоҳҳо 194792 нафар (аз ҷумла, 65285 нафар духтар, 9189 нафар ятиму бепарастор, 32642 нафар аз оилаҳои камбизоат ва 13188 нафар қобилияти фавқулодашта) ба истироҳату фароҳат фаро гирифта шудааст. Аз ҷумла, истироҳатгоҳи «Чайка»-и назди Кумитаи иттифоқи касбаи кормандони маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон дар 5 баст 1616 нафар наврасро аз оилаҳои камбизоат, қӯдакони ятиму бепарастор,

қобилияти фавқулодашта ва 334 нафар омӯзгорону кормандони соҳаи маорифро ба истироҳату солимгардонӣ фаро гирифт.

Дар рафти баррасии масъалаҳои ҷорӣ ташкилоти ибтидоии иттифоқи касбаи Муассисаи давлатии таҳсилоти миёнаи умумии ғойбона барои наврасон ва қалон-солон, Маркази таълимии занон «Сарвар» ва Маркази ҷумҳуриявии дарёфт ва рушди истеъдодҳо ба сохтори Иттифоқи касбаи кормандони маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон шомил гардида, раисони ташкилоти иттифоқи касбаи онҳо тасдиқ карда шуданд.

Дар охир, вобаста ба масъалаҳои баррасишуда қарорҳои дахлдор қабул карда шуд.

КОНСТИТУТСИЯ-КИТОБИ БАХТ

Бахшида ба 23-юмин солгарди Конститутсия 7-уми ноябри соли ҷорӣ дар толори Донишгоҳи давлатии забонҳои Тоҷикистон ба номи С.Улуғзода ҷамъоми илмӣ-адабӣ бо иштироки омӯзгорону донишҷӯён ва намоёндогони сохторҳои ҳукуку ва макотиби олии кишвар баргузор гашт.

Дар ҷамъоми мазкур раиси кумитаи Маҷлиси намоёндогон оид ба тартиботи ҳукуку, муҳофизат ва амният, доктори илмҳои ҳукукушиносӣ Маҷидзода Ҷӯраҳон Зоҳир, намоёндо аз Акаде-

мияи илмҳои Ҷумҳурии Тоҷикистон Эмомалӣ Буриев, намоёндо аз Донишгоҳи миллии Тоҷикистон Бурҳониддин Гадов ва раиси Кумитаи иттифоқи касбаи кормандони маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон, номзоди илмҳои ҳукукушиносӣ Рамазон Одиназода ширкат варзиданд.

Нахуст, ректори донишгоҳа, профессор Раҷабзода Маҷмадулло ҷамъомадро ифтитоҳ намуда, ҳозиринро ба ин санаи муҳими таърихӣ табрик қард.

Дар идома Маҷидзода Ҷӯраҳон аз таърихи Конститутсия ёдовар шуда, онро бахтномаи миллат шуморид. Зеро ҳукуку озодихо шахсро ин санад эътироф намуда, барои онҳо шароити зиндагии арзандаро фароҳам мекунад.

Э. Буриев дар мавзӯи «Нақши Конститутсия дар ҳаёти сокинон» баромад намуда, қайд қард, ки Конститутсия муҳимтарин дастоварди мо дар даврони Истиқлолият ба шумор меравад.

«Мафҳуми Конститутсия маънои «азнавсозӣ», «созмондихӣ»-ро дорад, - зикр қард, Г.Бурҳониддин.

Ба ақидаи Р. Одиназода назар ба ҷавонони даврони Шӯравӣ ҷавонони мо саодатманданд, ки Конститутсия қомилҳукуку будана-шонро эътироф намудааст ва мувофиқи ин санад онҳо дар маърақаҳои сиёсӣ раӣӣи ҳудро доранд.

КУМИТАИ ИТТИФОҚИ КАСБАИ КОРМАНДОНИ МАОРИФ ВА ИЛМИ ҶУМҲУРИИ ТОҶИКИСТОН БАРОИ ИШҶОЛИ МАНСАБИ ХОЛИИ МУҲОСИБӢ ДАР НОҲИЯИ ВОСЕЪ ОЗМУН ЭЪЛОН МЕНАМОЯД

Кумитаи иттифоқи касбаи кормандони маорифи ноҳияи **Восеъ**

1. Сармуҳосибии кумитаи иттифоқи касбаи кормандони маорифи ноҳияи Восеъ.

-1 ҷой, маоши мансаби - 1005 сомонӣ.

ТАЛАБОТ БА ДОВТАЛАБОН

Ҳуҷҷатҳои зарурии пешниҳодшаванда:

- ариза
- варақаи шахсии баҳисобгирии кадрҳо (бо 2 дона акси андозаи 4х6);
- тарҷумаи ҳол;
- нусхаи ҳуҷҷатҳо дар бораи таҳсилот (диплом);
- нусхаи дафтарчаи меҳнатӣ;
- маълумотнома оид ба вазъи саломатии шакли 086УЕ;
- нусхаи гувоҳномаи рақами мушаххаси андозсупоранда;
- маълумот дар бораи даромад ва вазъи молу мулк;
- нусхаи шиноснома;
- нусхаи билети харбӣ (барои шахсоне, ки хизмати харбиरो адо намудаанд).

Талаботҳои таҳассусӣ барои ишғолқунандагони мансаби холии ҷамъиятӣ

1. Талаботи таҳассусӣ барои мансаби **сармуҳосибии кумитаи иттифоқи касбаи кормандони маорифи ноҳияи Восеъ** - таҳсилоти олии касбӣ, ихтисоси муҳосибӣ, ки иҷрои самаранокӣ вазифаҳои мансабии мазкурро таъмин карда метавонад;

-4 сол собиқаи хизмати давлатӣ ё 5 сол собиқаи умумии меҳнатӣ;

-малакаи хуби муошират бо ахли ҷомеа, аз ҷумла маҳорати ба роҳ мондани ҳамкорӣ хангоми татбиқи манфиатҳои хизматӣ;

-малакаи озодона харф задан ва навиштан бо забонҳои тоҷикӣ ва русӣ (донистани забонҳои хоричӣ афзалият дорад);

-малакаи қор бо компютер, аз ҷумла барномаҳои Microsoft Office (Word, Power point, Excel).
Нишонии қабули ҳуҷҷатҳо: шаҳри Душанбе, хиёбони Рӯдакӣ-20, Кумитаи иттифоқи касбаи кормандони маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон, то 10 декабри соли 2017 (хар рӯз аз соати 08⁰⁰ то 17⁰⁰) дар шӯбаи ташкилӣ, қор бо кадрҳо ва қоргузори - ҳуҷраи 312, телефон: 221-16-74.

ҲОМИИ
ОМУЗТОР

Муассис:

Кумитаи иттифоқи касбаи кормандони маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон

e-mail:ehson.89@mail.ru, kasaba_tj@mail.ru

САРМУҲАРРИР
САФАРЗОДА Э.

Телефонҳо:

221-11-80
227-85-01
223-17-48
221-13-21
221-16-74

Ҳайати таҳририя:

Шарифзода Исмоил Зариф,
Р. Одиназода, М.С. Қурбонов,
М. С. Миратовов,
С. Б. Шогузанфаров,
Ҷ. С. Раҳматов,
О. П. Усмонова, Т.Р. Раҷабов

Муҳбирони минтақавӣ:
Ҷ. Ҳамидов, И. Мақсудов.

Моҳнома 31 октябри соли 2012 таҳти рақами 0032/ рз дар Вазорати фарҳанги Ҷумҳурии Тоҷикистон аз нав сабти ном шудааст.

Моҳнома ба хотири гуногундешӣ мақолаҳои низ ҷоп мекунад, ки метавонад бо муаллифон ҳамқада набошад ва масъулиятро ба дӯш нагирад.

Дар ҶДММ «Мега-принт» (қўчаи Борбад 36) ба ҷоп расидааст.
Адади нашр: 4800

Нишонии моҳнома: шаҳри Душанбе, хиёбони Рӯдакӣ 20, Кумитаи иттифоқи касбаи маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон

Индекс: 734012

Суратҳосибии бонкии мо:

Кумитаи иттифоқи касбаи маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон
РМА (ИНН) 01 000 37 95
20 20 29 72 61 690 1000 227
35 01 01 369
20 40 29 72 41 36 91
ҶСК Ориёнбанк, шаҳри Душанбе